STAR WARS

SITH – TRIBUL PIERDUT

ELITA ELITELOR

JOHN JACKSON MILLER

JOHN JACKSON MILLER

STAR WARS

SITH – TRIBUL PIERDUT

ELITA ELITELOR

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

John Jackson Miller
Lost Tribe of the Sith - Paragon
2010

JOHN JACKSON MILLER

John Jackson Miller (n. 12 ianuarie 1968) este autor american de science-fiction, scriitor de benzi desenate şi comentator. Şi-a petrecut întreaga viaţă cufundat în lumea fanteziei şi a science fiction-ului. Este cunoscut pentru lucrările sale Star Wars, inclusiv bestsellerul Star Wars: Knight Errant, Star Wars: Lost Tribe of the Sith, seria sa de cărţi electronice cu peste un milion de descărcări.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Cu 4.985 de ani înainte de Bătălia de la Yavin

Apa era la fel de caldă ca în fiecare zi, curgând pe corpul lui Seelah prin fanta decupată în placa de marmură din tavan. De cincisprezece ani standard nu existau răcoritoare sau facilităţi moderne pentru sinistraţii Sith de pe Kesh. Dar învăţaseră să trăiască cu ceea ce aveau. Picăturile strălucitoare de apă topită care se lipeau de pielea ei maro proveneau dintr-un gheţar aflat la depărtare de jumătate de continent.

Călăreţii Keshiri, cu fiarele lor încărcate cu butoaie masive, aduseseră apa din acel loc îndepărtat până la refugiul Sith de pe munte. Ajutoarele de pe acoperiş încălzeau apa exact cum le ceruse ea, canalizând-o printr-un sistem care era bine curăţat, zilnic, pentru a nu avea mucegai sau alţi poluanţi. Mai jos, Seelah îşi freca meticulos încheietura mâinii cu o piatră ponce adusă de la poalele Spirei Sessal, aflată la kilometri distanţă. Artiştii Keshiri tăiaseră pietra în forme plăcute pentru ea.

Nativii erau mai interesaţi de aspect decât de funcţionalitate – dar, aici, aveau un aliat. Seelah se uită cu dispreţul ei obişnuit la boxa construită pentru ea personal de către confraţii Sith imediat după ce se mutase în camerele căpitanului Korsin. Locul era mai mult templu decât casă. Ei bine, nu putea avea chiar totul. Nu aici.

Cincisprezece ani. Era la fel şi după calendarul Keshiri – deşi cine putea avea încredere în el? Ieşi picurând din duş, întrebându-se cum a trecut timpul. Nu peste corpul ei, văzu ea în oglinda colosală – prelucrarea sticlei era un alt lucru la care Keshiri erau buni. Fusese de două ori mamă şi trăise cu hrană potrivită pentru animalele de fermă dacă ar fi fost acasă, şi totuşi Seelah părea la fel de în formă ca întotdeauna. Îşi lucrase corpul. Dar avea destul timp la dispoziţie.

— Ştiu că eşti aici, Tilden, spuse Seelah.

Tilden Kaah, ajutorul ei Keshiri, rămânea mereu în afara vederii oglinzii, neamintindu-şi vreodată că îl putea simţi prin Forţă. Acum stătea lângă în prag, ascunzându-şi ochii mari de opal şi prezentându-i halatul cu mâini tremurânde.

Nici pe el nu l-au schimbat cei cincisprezece ani, gândi Seelah cu o chicoteală tăcută în timp ce-i smulgea halatul. Dar de ce să nu se uite? Toată pielea aceea purpuriu-cenuşie – să-i spună lavandă era o linguşire; şi părul alb – culoarea vârstei şi a inutilităţii. Dacă Keshiri crezuseră înainte că alte Keshiri erau frumoase, era doar pentru că încă nu-i văzuseră pe Sith.

Şi, în plus, Tilden avea datoria să o venereze. Fiind unul dintre cei mai tineri mari preoţi ai credinţei Keshiri – care îi recunoscuse pe Seelah şi pe colegii ei Sith drept zeităţile străvechi din ceruri – Tilden trăise ca s-o urmeze oriunde. Mai degrabă îi plăcea să-l chinuiască aşa, dimineaţa. Ea era sacrilegiul cu care începea ziua lui.

— Fiul vostru vânează cu călăreţii până diseară, spuse el. Fiica voastră este în Tahv cu educatorii pe care i-au trimis oamenii dumneavoastră.

— Bine, bine, spuse ea, înlocuind rochia pe care şi-o propusese cu una mai strălucitoare. Treci la ceva mai important.

— Doamna este aşteptată în această după-amiază în aripa de spital pentru examinări, spuse el, ridicând privirea din pergament. Văzând-o complet îmbrăcată şi stând în faţa marii ferestre, zâmbi cu blândeţe. În rest, vă puteţi relaxa.

— Şi Marele Lord?

— Eminenţa Sa, salvatorul nostru din ceruri, şi-a început întâlnirile cu consilierii săi. Persoanele obişnuite, născute în ceruri ca dumneavoastră. Este acolo şi prietenul său uriaş. Se uită în jos la notiţe. Oh, şi *omul roşu* a cerut audienţă.

— Omul roşu? Privirea lui Seelah rămase asupra oceanului spumos, aflat mult dedesubt. *Ravilan?*

— Da, doamnă.

— Atunci ar trebui să plec.

Seelah se întinse puternic înainte de a se întoarce brusc pentru a-şi căuta pantofii. Tilden îi avea la el. Erau singurele articole de îmbrăcăminte salvate din prăbuşirea navei *Omen* pe care continua să le folosească. Keshiri încă nu reuşiseră să facă o încălţăminte decentă.

— Eu... nu voiam să transform ziua asta într-una de lucru, atât de devreme, se bâlbâi Tilden, dându-i pantofii. Iartaţi-mă. Aţi terminat de făcut baie? Aş putea să-i pun pe îngrijitori să recicleze apa.

— Relaxează-te, Tilden – *vreau* să ies, spuse ea, fixându-şi părul întunecat cu o clemă din os sculptat, un cadou de la un nobil local pe care nu şi-l putea aminti. Se opri în uşa lustruită. Dar pune echipa să grăbească livrările de apă – şi pune-i s-o aducă din partea îndepărtată a muntelui. E mai bine pentru piele dacă este de acolo.

Seelah căscă. Nici măcar nu se ridicase soare prea mult şi spectacolul zilnic începuse deja. Căpitanul Yaru Korsin, salvatorul din ceruri al Keshiri, stătea în vechiul său scaun de pe punte, ascultând la fel cum o făcea pe vremuri pe puntea de comandă din *Omen.* Dar acum epava spartă a navei stătea în spatele lui, adăpostită într-o parte de structuri robuste care nu erau folosite ca locuinţe, iar scaunul său ponosit era plasat în mod nearmonios în mijlocul unei colonade de marmură, care se întindea pe sute de metri. Aici, sus în aerul liber al Munţilor Takara – recent redenumit după preţioasa sa mamă, oriunde ar fi fost ea – Korsin îşi ţinea curtea.

Arhitectura şi locaţia oferea un spectacol bun pentru cetăţenii Keshiri care zburau ocazional până aici. Era şi conform designului. Dar era şi suficient de mare pentru a găzdui orice petiţionar prost pe care Korsin dorea să-l strecoare în orarul lui. Seelah îl văzu pe Gloyd, artileristul, „prietenul uriaş” al lui Korsin, în partea din faţă a liniei, ca de obicei. Fălcile Houkului cu cap noduros se cutremurară când îşi prezentă ultima sa idee nebunească: folosirea unuia dintre laserele pentru săpat supravieţuitoare care încă era încărcat pentru a trage semnale în spaţiu. *Plictisitor* îi păru lui Seelah să fie cuvântul potrivit – şi

nici Korsin nu părea încântat. Cât timp trebuie să fi vorbit Gloyd înainte să apară ea?

— De data asta va merge, spuse Gloyd, cu pielea lui pestriţă transpirată. Tot ce ne trebuie este să atragem atenţia unui cargobot în trecere. Un observator. *Orice.*

Îşi şterse fruntea. Seelah nu crezuse niciodată loteria genetică fusese amabilă cu Houkii. Dar acum, se părea că vârsta şi soarele făceau ca pielea lui Gloyd să se topească *din craniu*.

— Intensitatea se va disipa la o distanţă egală cu inversul pătratului distanţei străbătute la plecarea de pe Kesh, se auzi o voce de om în spatele lui Korsin. Parrah, navigatorul înlocuitor al lui *Omen* şi, acum, principalul lor consilier ştiinţific, păşi înainte. Ar fi doar mai mult zgomot cosmic. Nu v-au învăţat nimic acolo de unde vii?

Probabil că nu, gândi Seelah. Gloyd fusese nefolositor chiar şi înainte de a se alătura echipei de pe *Omen*. În timp ce alţi oameni din afară evitau Caldera Stigiană[1], echipa de bandiţi a lui Gloyd se gândise că acolo ar putea fi ceva cu adevărat uimitor. Chiar era: Imperiul Sith. Puţini dintre tovarăşii lui Gloyd supravieţuiseră descoperirii. Însă, în calitate de tunar şi infanterist, el luptase cu Jedi de multe ori în viaţa sa, asta făcându-l să-i fie util lui Naga Sadow şi, mai târziu, lui Yaru Korsin.

Dar în ultima vreme, nu prea mai era.

— Nu cred că va funcţiona, prietene, spuse Korsin, spionând-o pe Seelah de coada ochiului şi făcând cu ochiul. Şi pur şi simplu nu putem risca să mai ardem echipament. Ştii care este problema.

Toţi o ştiau. Chiar în timp ce-şi construiau adăpostul de piatră pentru *Omen* în lunile scurse după prăbuşire, echipajul scosese constant echipamente. O parte era posibil să le readucă la viaţă cu câteva părţi fabricate; restul era utilizabil imediat. Şi a fost. Fusese o greşeală. Se dovedise că nu se găsea niciun metal pe Kesh. Sithul săpase la suprafaţă, cheltuind majoritatea muniţiei supravieţuitoare, fără rezultat. De sus, Kesh era plăcut ochiului – dar de jos, părea să fie doar o minge de ţărână.

---

[1] Caldera stigiană – o nebulozitate mare care înconjura regiunea lumilor Sith din galaxie.

Multe echipamente care rulaseră cu bateriile interne se arseseră şi muriseră. Mai rău, ceva din câmpul electromagnetic al lui Kesh interfera cu orice, de la unde radio până la generatoarele electrice. Săbiile de lumină funcţionau în continuare – mulţumită cristalelor Lignan – dar naufragiaţii, oricât de buni erau la canibalizare, nu puteau reinventa totul. Pur şi simplu nu aveau instrumentele necesare.

— Înţeleg, spuse Gloyd, părând să nu mai fie atât de înalt ca înainte. Mă ştii. Sunt făcut pentru luptă. Paradisul ăsta paşnic mă enervează...

— Ştiu ceva cu care te poţi lupta, spuse Seelah, cu caftanul ei sclipind în timp ce se apropie şi îşi puse braţul în jurul lui Korsin. Cred că i-am văzut pregătind prânzul în holul principal.

Korsin zâmbi. Gloyd privi cuplul o clipă înainte să scape un râs agitat.

— Ce pot să spun? zise el, plecând şi bătându-se pe burtă. Doamna mă ştie.

Korsin se uită dincolo de uriaşul care se retrăgea pentru a vedea pe altcineva.

— Ravilan! Care este următorul *tău* mare plan de a ne scăpa de aici?

— Nimic în genul lui Gloyd, spuse Ravilan. Omul roşu din descrierea lui Tilden păşi în faţă şi-l privi pe conducător. Nu azi.

— Într-adevăr? Ei bine, cu toţii îmbătrânim. Mintea uită.

— Nu şi asta, căpitane.

Ravilan îşi trecu degetul de-a lungul tentaculului obrazului drept – o expresie de gândire pentru Sithul Roşu. Asta făcu pielea lui Seelah să se înfioreze. Îl strânse mai tare pe Korsin. Cândva intendent pentru adaosul de războinici Massassi de pe *Omen*, Ravilan rămăsese fără misiune după ce îi murise *marfa* în primele zile pe Kesh. De atunci, deţinuse o serie de slujbe ciudate. Mai important, devenise purtător de cuvânt pentru cei Cincizeci-şi-şapte – membri supravieţuitori ai echipajului cărora le fuseseră autentificate liniile genealogice către specia Sith cu piele roşie – şi care, la fel ca Gloyd, erau mai puţin interesaţi să trăiască pe Kesh decât să-l părăsească.

Dar lotul lui Ravilan devenise din ce în ce mai sumbru. Oamenii săi nu mai erau cincizeci şi şapte ca la sosire. O duzină muriseră din cauza accidentului sau a incompetenţei

profesionale – şi niciunul dintre copiii oamenilor lui Ravilan nu trăise mai mult de o zi. Kesh nu fusese amabil în aceeaşi măsură cu toţi oaspeţii săi. Pe măsură ce motivele de plecare ale altora dispăreau, ale sale erau destul de puternice.

Dar, se pare că nu ele îl aduseseră în faţa lui Korsin astăzi.

— Mai este ceva, spuse Ravilan, privind-o pe Seelah. Cei din slujba... *soţiei* tale au încercat să documenteze strămoşii întregului echipaj. Au devenit destul de insistenţi, adăugă el, ridicând o sprânceană.

Simţind că strânsoarea lui Seelah se înteţeşte şi mai mult, Korsin se ridică.

— Oamenii tăi nu trebuie să-şi facă griji, Rav. Numai echipajul uman.

— Da, dar mulţi dintre noi avem cel puţin o parte de sânge uman, spuse Ravilan, mergând de-a lungul colonadei împreună cu Korsin. Mulţimea se despărţi; Seelah păşea cu grijă în spatele lor. Şi mulţi dintre oamenii tăi au de-al nostru. Fuziunea liniei de Jedi Întunecaţi cu cea a înaintaşilor mei Sith este un motiv de mândrie pentru ai mei... pentru ai *noştri*, Korsin. Să fie cineva care să-i împartă...

Korsin continuă să meargă, bucurându-se de priveliştea oceanului. Şuviţele de argint din părul său străluceau în soare.

Seelah îşi mări pasul pentru a se apropia.

— Este încă o planetă străină, spuse Korsin. Nu ştim ce ţi-a ucis Massassii când am aterizat. Nu ştim ce se întâmplă cu... ei bine, ştii tu la ce mă refer.

— Cu siguranţă, spuse Ravilan, privind spre ocean fără să pară că îl vede.

Culoarea lui se estompase într-o nuanţă maronie sumbră de când era pe Kesh, iar cerceii şi celelalte ornamente Sith făceau doar ca bărbatul de dedesubt să pară mai obscur.

— Asta e o lume condusă de tragedie, Korsin. Pentru noi *toţi*. Dacă ai accepta unul dintre oamenii mei în creşă, ca moaşă, am putea fi în măsură să înţelegem...

— Nu! spuse Seelah, băgându-se între cei doi. Ei nu sunt personal medical, Korsin. În condiţii ca acestea, trebuie să controlăm situaţia!

Ravilan se retrase.

— Nu a fost o desconsiderare, Seelah. Personalul tău s-a descurcat destul de bine de când misiunea noastră a devenit... de natură *generaţională*. Sithul prosperă. Faţa lui, încreţită de vârstă şi îngrijorare, se înmuie. Ar trebui să fie aşa pentru *toţi*.

Seelah se uită insistentă la Korsin, care flutură din mână a respingere. *Ne respinge pe amândoi?* se miră ea.

— Vom vorbi despre asta mai târziu, spuse Korsin. Mai este şi altceva?

Ravilan se opri.

— Da... Voi fi în sud, aşa cum mi-ai cerut, vizitând oraşele de pe Lacurile Ragnos.

Seelah ştia proiectul: Keshiri recoltaseră un fel de alge fluorescente şi Korsin îi ceruse lui Ravilan să verifice o potenţială utilizare în iluminarea structurilor Sith.

— Sunt opt sate pe diferite corpuri de apă, toate cu exemplare diferite de examinat.

— Este mult teritoriu, spuse Korsin. O faci singur?

— După cum mi-ai cerut, zise Ravilan. Încep cu Tetsubal, cel mai îndepărtat.

Seelah zâmbi. Era chiar genul de meserie fără minte care îl conducea pe intendent la nebunie.

— Ia-ţi toată escorta, spuse Korsin, bătându-l pe Ravilan pe umăr cu o mână fermă. Korsin nu devenise în timpul exilului mai impunător din punct de vedere fizic, dar tot se comporta ca un om de mărimea lui Gloyd. Este important – şi va merge mai repede dacă vă veţi împărţi munca. Şi v-ar prinde bine la *toţi* să coborâţi de pe muntele ăsta pentru cateva zile.

Îl apropie pe Ravilan şi îi vorbi în urechea scufundată în craniu.

— Şi, uite, data viitoare Seelah ar vrea să-mi spui Mare Lord.

— Acesta este doar un nume pentru Keshiri.

— Şi aici sunt Keshiri. Este un ordin, Rav. Să zbori în siguranţă.

Seelah îl privi pe Ravilan plecând şchiopătat. Pierduse o ceartă cu un uvak în al doilea lor an aici. Fusese una dintr-o serie mai mare de pierderi – şi nu era pe cale să-l lase să câştige acum o ceartă. Îl luă pe Korsin deoparte.

— Să nu *îndrăzneşti* să accepţi pe vreunul dintre oamenii lui în secţiile mele!

— Eşti drăguţă când îţi aperi teritoriul.

— *Korsin!*

El o privi cu ochi pătrunzători.

— Nu mai trăieşti pe Rhelg. Cât timp va mai trece înainte să laşi trecutul în urmă?

Seelah lăsă o privire mocnită să vorbească pentru ea – dar Korsin o ignoră. Văzând ceva în spatele ei, rânji şi se întoarse pentru a vorbi mulţimii care aştepta.

— Îmi pare rău că trebuie să scurtăm toate astea, dar văd că a sosit companionul meu pentru prânz.

Seelah se întoarse.

Adari Vaal aştepta la marginea pieţei.

Capitolul 2

Imperiului Sith al tinereţii lui Seelah fusese un cuib de sisteme stelare legate de o moştenire comună, ambiţie şi lăcomie. *De asemenea, fusese, într-un anumit sens, o gaură neagră din care scăpau foarte puţine lucruri*.

Efectele limitative ale Calderei Stigiene asupra călătoriilor în hiperspaţiu erau disproporţionate, făcând să fie mult mai uşor pentru străinii ghinionişti să intre în spaţiul Sith, decât pentru Lorzii Sith să se aventureze în afara lui. *Aceia care îşi găseau drumul în interior, rareori se întorceau, devenind sclavii unuia sau altuia dintre prinţişori*. *Noii veniţi îşi dădeau frecvent mâna peste generaţii, uitându-şi complet propriile case. Şi ei erau acum, de asemenea, din Sith.*

Unii Lorzi Sith, precum Naga Sadow, au văzut valoarea muncii descendenţilor Refugiaţilor Tapani originali. Acolo unde stăpânii lor cu faţa plină de tentacule, care se trăgeau din speciile Sith, erau mai interesaţi de vrăjitorii, oamenii lui Seelah excelară în ştiinţe. Când li se dăduse voie să muncească, ei o făcură, formând infrastructuri industriale şi medicale pentru mai mulţi Lorzi. Unii chiar rezolvară problemele de fabricare a cristalelor săbiilor de lumină şi de generare a energiei care le scăpaseră Jedilor Republicii. Astfel de lucruri nu erau dezvăluite niciodată – niciun Lord Sith nu ar împărtăşi o armă nouă. Dacă eşecul era un orfan, succesul, pentru Sith, era copil lor secret iubit.

Copilul Seelah avusese propriile ei succese, servind pe Rhelg[2] *împreună cu restul familiei sale în forţele lui Ludo Kressh, cel mai mare rival al lui Sadow. La treisprezece ani, Seelah era deja un vindecător talentat, bazându-se atât pe Forţă, cât şi pe cunoştinţelor medicale ale înaintaşilor ei. Devotamentul ei dăduse deja roade.*

— Avansăm în această mişcare, spusese tatăl ei. Te-ai descurcat bine şi au venit recompensele. Gloria în onoare, Seelah – este cea mai mare lovitură pentru cei ca noi.

---

[2] Rhelg – lume afiliată Sith, aflată în Caldera Stigiană.

Fusese însărcinată cu îngrijirea picioarelor Lordului Kressh.

* * *

Cei doi fuseseră împreună din nou împreună toată după-amiaza. Korsin şi femeia Keshiri. Tilden îi spusese asta, dar Seelah mai avea şi alţi confidenţi care îi furnizau rapoarte regulate. Soţul ei şi aşa-zisul *Ambasador*, Adari, se plimbau pe căile sculptate cu grijă în coasta muntelui, cândva foarte perfidă, discutând – ce? Nu prea multe, din câte putea spune Seelah.

Plimbările lui Adari cu Korsin datau de la începutul relaţiei lui Seelah cu el. Pe atunci, fusese nevoie. Femeia Vaal îi descoperise pe Sith pe munte şi acţionase ca intermediar pentru Keshiri. Dar, pe măsură ce au trecut anii şi nevoia unui singur ambasador scăzuse, plimbările continuară, durând tot mai mult. După naşterea fiicei lui Seelah şi a lui Korsin, Nida, plimbările lui cu Adari deveniseră zilnice – inclusiv zborurile ocazionale cu uvaki.

Seelah aflase suficient din sursele sale ca să nu-l bănuiască de infidelitate – de parcă i-ar păsa – dar femeia localnică luase măsuri pentru a-şi îmbunătăţi aspectul. Adari începuse de curând să aibă marcaje faciale vor'shandi[3], un decor nemaiauzit pentru o văduvă Keshiri a unui călăreţ uvak. Dar cei care trăgeau cu urechea îi confirmară că subiectul infantil general al discuţiilor lor nu se schimbase.

Unde merge soarele noaptea, Korsin? Aerul face parte din Forţă, Korsin? De ce pietrele sunt nu mâncare, Korsin? Dacă era o spionă, era destul de inutilă – dar avea la dispoziţie o imensă bucată din timpul Marelui Lord. Şi altele.

— Ea... chiar e ceva de capul ei, nu-i aşa? o întrebase el într-un moment în care lăsase garda jos, după ce Adari zburase înapoi spre Tahv într-o seară.

— Cred că standardele tale pentru jucării au decăzut, răspunse Seelah.

— Împreună cu nava mea.

---

[3] Marcaje vor'shandi – erau pictate de membrii tribului Sith pierdut pe planeta Kesh. Marcajele erau făcute din nectarul maro al plantei S'rai. Marcajele nu erau permanente; erau uşor de uns şi se spălau complet cu apă.

Şi adevăratul meu soţ, evită ea să spună.

Seelah se gândi la acel moment, în timp ce stătea în afara secţiei. Petrecuse cincisprezece ani cu fratele detestat al iubitului ei soţ. Cincisprezece ani cu omul care îl făcuse probabil orfan pe fiul ei. *Las-o pe bătrâna arătare purpurie să-l aibă,* gândi ea. Cu cât îl vedea mai puţin de Yaru Korsin, cu atât mai bine.

Seducţia lui Korsin asupra lui Seelah nu durase deloc mult, odată ce ea îl convinsese că va întâlni altceva decât un pumnal. Era un aranjament acceptabil de ambele părţi. Câştigându-i aprobarea, căpitanul îşi consolida legăturile cu minerii îndărătnici pe care îi transporta cu nava sa – şi dobândea ceva ce îi aparţinuse detestatului său frate. Ea chiar îl lăsase să creadă că fusese ideea lui, deşi îşi muşcă buzele în acel prim an.

La rândul ei, Seelah câştigase putere şi influenţă în noua ordine – beneficii care depăşeau cu mult plăcerile băilor matinale. Micuţul Jariad crescuse în cele mai bune locuinţe de oriunde se aflau – la început între zidurile oraşului Tahv, mai târziu în complexul montan. Iar ea avea o slujbă. Administrarea secţiilor pentru bolnavii Sith părea o sinecură fără valoare, dată fiind sănătatea oamenilor lor, răsfăţaţi de către Keshiri. Cu siguranţă nimeni altcineva nu dorise misiunea, nu cu o lume de cucerit şi o evadare interstelară de proiectat. Majoritatea celor din Sith care erau răniţi în dezacorduri nu ajungeau niciodată la un vindecător, oricum.

Dar Seelah aflase mai multe despre oricare dintre semenii ei Sith care erau blocaţi pe Kesh, inclusiv decât ofiţerul de pe *Omen* responsabil iniţial de menţinerea trupelor. Ştia cine s-a născut şi unde şi cine îi erau părinţii – şi acesta era echilibrul puterii. Ceilalţi nici măcar nu se uitau la asta. Ochii lor erau încă aţintiţi către cer, către scăpare. Doar Korsin păru să înţeleagă că s-ar putea ajunge la o situaţie permanentă – deşi avu în mod clar grijă să nu o simtă nimeni altcineva în afară de Seelah. Nu înţelegea de ce fusese deschis cu ea în privinţa asta.

Poate pentru că soţia lui Yaru Korsin nu merita speranţă. Nu conta. Oricum nu avea nevoie de aşa ceva. Ea văzuse viitorul – aici, în curtea de adunare din spatele secţiei, în timp ce trecea prin examinările ei periodice. Aici, se prezentau tinerii Sith să o vadă. Sau mai bine zis, să fie văzuţi.

— Aceasta este Ebya T'dell, fiica minerului Nafjan şi a cadetului de punte Kanika. Asistenta suplă a lui Seelah, Orlenda, stătea în spatele unui copil roz cu faţă severă şi citea din pergament. Va împlini opt ani luna următoare după calendarul nostru. Fără probleme de sănătate.

Mâna lui Seelah se închise într-un V în jurul bărbiei tinerei fete. O privi în stânga şi în dreapta, inspectând copilul ca pe animale.

— Pometţi înalţi, spuse ea, trecându-şi degetul arătător peste faţa copilei. Fata nu tresări. Îţi cunosc părinţii, fato. Eşti cumva o sursă de disperare pentru ei?

— Nu, Lady Seelah.

— Asta e bine. Şi care este datoria ta?

— Să fiu ca tine, doamnă.

— Nu este răspunsul pe care îl aveam în minte, dar nu mă voi contrazice cu tine, spuse Seelah, eliberând copilul şi întorcându-se spre Orlenda, asistenta ei. Nu văd nicio problemă la cap, dar sunt îngrijorată de culoarea ei, spuse ea. Este prea intensă. Verifică-i din nou genealogia. S-ar putea încă să aibă o familie, dacă alegem corect.

Cu o bătaie pe spate din partea lui Orlenda, Ebya T'dell, în vârstă de opt ani, se întoarse să se joace în curtea exterioară, sigură pentru moment de faptul că ştia că viaţa ei ar putea să nu fie o fundătură genetică.

Era o chestiune importantă, gândi Seelah în timp ce privea tinerii cum se duelau cu bastoane din lemn de hejarbo. Fiecare copil de acolo se născuse după aterizarea forţată. În afară de infuzia de tineri din populaţia Sith, se părea că puţine lucruri se schimbaseră. În echipajul original de pe *Omen* fuseseră reprezentate toate culorile din spectrul umanităţii, iar acest lucru continua să fie valabil. Niciuna dintre împerecherile întâmplătoare cu Keshiri nu produsese vreo descendenţă – Seelah îi mulţumi părţii întunecate pentru asta – şi, desigur, mai exista problema cu Ravilan şi ai lui. Numărul oamenilor cu sânge relativ pur crescuseră constant. La fel şi puritatea acelui sânge. Avusese ea grijă de asta – cu aprobarea deplină a lui Korsin. Era logic. Kesh îi ucisese pe Massassi. Dacă nu ucisese încă oamenii, atunci Sithul avea nevoie de mai mulţi oameni. *Adaptaţi-vă sau muriţi,* spusese Korsin.

— Erau mai mulţi tineri pe listă pentru săptămâna asta, spuse Orlenda. Vrei să îi vezi astăzi, Seelah?

— Nu am chef. Mai este ceva?

Orlenda îşi înfăşură pergamentul şi îi trimise pe copiii rămaşi în curte, pentru exerciţii.

— Ei bine, spuse ea, vom avea nevoie de un nou brancardier Keshiri pentru secţie.

— Ce s-a întâmplat cu ultimul, Orlenda? zâmbi Seelah. L-ai omorât în sfârşit cu bunătatea ta?

— Nu... Dar e mort.

— Cel mare? Gosem?

— *Gorem*, spuse Orlenda cu un oftat. Da, a murit săptămâna trecută. L-am împrumutat echipei lui Ravilan pentru a dărâma una dintre punţile lui *Omen,* ca să caute orice voiau ei să caute. Gorem era, îţi aminteşti, atât de *puternic*...

— Treci la subiect.

— Presupun că mutase ceva plăci grele şi e cald acolo sus, sub acoperiş. A căzut în afara navei, pe partea dreapta.

Orlenda plescăi din limbă.

— Hmm.

Creduse că Keshiri erau mai puternici. Totuşi, fusese o şansă bună să scape de prietenul ei robust.

— Îmi imaginez că ai plâns la rugul funerar?

— Nu, l-au aruncat peste stâncă, spuse Orlenda, îndreptându-şi părul bălai. A fost în ziua aceea cu vânturile puternice.

* * *

Chiar înainte de amurg, Seelah îl găsi din nou pe Korsin în piaţă. Jucăria lui Keshiri plecase şi Korsin se uita la sine – sau, mai bine zis, la o replică destul de slabă. Meşterii din Tahv tocmai livraseră o statuie de patru metri înălţime, care nu semăna prea mult cu salvatorul lor, sculptată dintr-o bucată enormă de sticlă.

— Este... o primă încercare, spuse Korsin, simţindu-i sosirea.

— În mod clar.

Seelah se gândi că i-ar sta bine pe câmpurile morţii de pe Ashas Ree[4]. Dar ajutorul ei Keshiri credea că este minunată. Cel puţin.

— Este într-adevăr *uimitor,* doamnă, spuse Tilden. Ceva cu adevărat demn de *Cei Născuţi în Ceruri* – adică, vreau să spun, *Protectori*.

Se corectă repede în prezenţa Marelui Lord, dar încă părea să înghită cu greu noul cuvânt, adăugat recent la religia sa.

Vărul lui Ravilan, cyborgul Hestus, lucrase ani de zile cu alţi lingvişti din *Omen* pentru a sonda istoria orală a Keshiri. Căutaseră orice aluzie că cineva trecuse vreodată întâmplător pe aici – cineva care s-ar putea întoarce din nou pe Kesh, pentru a le oferi scăparea. Nu găsiseră mare lucru. Neshtovarul, călăreţii uvak care până de curând stăpâniseră planeta, îşi făuriseră religia despre *Cei Născuţi în Ceruri* şi *Cealaltă Parte* care li se opunea, peste poveştile anterioare despre Protectori şi Distrugători. Distrugătorii se întorceau periodic pentru a provoca dezastre pe Kesh; Protectorii erau meniţi să-i oprească, odată pentru totdeauna.

Korsin, acum în centrul credinţei Keshiri, pretinsese un moment de revelaţie şi decretă revenirea la vechile nume. Asta, ca multe altele de-a lungul anilor, fusese ideea lui Seelah. Neshtovarul se considerau ei înşişi *Fiii Celor Născuţi în Ceruri*. Dar niciun Keshiri în viaţă nu putea pretinde că se trage din îndepărtaţii Protectori.

Dispărea orice statut de care se bucurase anterior vreun localnic. Şi acum, văzu Seelah, Keshiri îşi arătau respectul cu bucăţi de sticlă care îţi luau ochii.

Ar fi mai bine să înveţe să ne facă faţa cum trebuie înainte să mă „respecte”, se gândi Seelah.

— Nu pare să arate rău, spus ea, după ce plecă Tilden. Doar că nu pare să arate bine *aici.*

— Te gândeşti din nou să ne mutăm de pe munte? zâmbi Korsin, cu ridurile crăpate de vânt întunecându-se în umbră. Cred că am epuizat răbdarea Keshiri când am stat în Tahv prima dată.

---

[4] Ashas Ree – avea o istorie veche şi întunecată, fiind condusă de Sith. În cele din urmă, Jedi au îngropat templul Sith şi au construit un templu al lor propriu – Templul Forţei – deasupra acestuia pentru a sigila puterea sa întunecată.

— Şi care este diferenţa?

— Niciuna. O apucă de mână, surprinzând-o. Ascultă, vreau să-ţi spun cât de mult apreciez munca pe care o faci în spital. Este tot ce am sperat – tot ce ştiam că eşti capabilă să faci.

— Oh, nu cred că ştii de ce sunt capabilă.

Korsin îşi întoarse privirea şi râse.

— Ei bine, să nu încercăm să aflăm asta. Te-ar interesa cina, în schimb?

Ochii îi străluceau. Seelah recunoscu privirea. Omul era, ca întotdeauna, capabil să aibă multe de oferit.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, se auzi un strigăt de sus.

Korsin şi Seelah priviră spre turnul de veghe. Nu-i ameninţa niciun atacator – Sithul curăţase zona de prădători cu mulţi ani înainte. În schimb, santinelele pur şi simplu stăteau în meditaţie, ascultând Forţa pentru a recepţiona mesaje de la cei care călătoreau în zonele îndepărtate ale ţării.

— Este Ravilan, strigă tânăra santinelă cu faţă roşie, care fusese doar un copil când se prăbuşise *Omen*. S-a întâmplat ceva în Tetsubal. Ceva rău.

Korsin îşi ridică privirea, exasperat. Şi el putea simţi ceva în Forţă – ceva haotic – dar nu avea habar ce anume. Exact acesta era motivul pentru care nu ar fi trebuit să-şi distrugă comunicatoarele personale într-o încercare anterioară de evadare.

Seelah îşi ridică privirea spre turn şi întrebă:

— A... murit Ravilan?

— Nu, spuse santinela, care abia îi auzise cuvintele. Au murit *toţi ceilalţi.*

Capitolul 3

Sith însemna glorificarea sinelui şi subjugarea altora. Aşa cum văzuse tânăra Seelah viaţa în palatul lui Ludo Kressh, asta avea sens. Ceea ce nu avea sens era de ce atât de mulţi dintre oamenii ei – din propria familie! – îmbrăţişau învăţăturile Sith când nu aveau nicio speranţă să avansare. De ce ar trăi un Sith ca sclav?

Nu era la fel pentru toată lumea. În marea schemă, Imperiul Sith se odinea de mulţi ani, dar un imperiu Sith este un imperiu al schemelor mici. Fiind sub comanda lui Kressh, noul adult Seelah văzuse furia stăpânului ei pentru aventurile lui Naga Sadow.

Îl văzuse pe Sadow la mai multe întâlniri în compania lui Kressh, aproape toate încheindu-se cu furie. Cei doi lideri erau diferiţi în toate privinţele, cu mult înainte ca descoperirea unei rute spaţiale către inima Republicii să-i facă să aibă moduri diferite de gândire asupra direcţiei viitoare a Imperiului Sith.

Sadow era un vizionar. Ştia că izolarea permanentă era practic imposibilă într-un Imperiu cuprinzând atât de multe sisteme şi atât de multe rute hiperspaţiale potenţiale; Calderea Stigiană era o voal, nu un zid, şi putea vedea oportunităţi prin el. Şi în anturajul lui Sadow, Seelah văzuse mulţi oameni şi membri ai altor specii cu un statut aparent. Ea îl cunoscuse o dată chiar şi pe tatăl căpitan al lui Korsin. Pentru Sadow, contactul cu noul era un lucru de dorit – iar cei din afară puteau fi la fel de bine Sith ca oricare altul născut în Imperiu. Pentru Kressh, care îşi petrecuse zilele în luptă şi nopţile jucându-se cu un dispozitiv magic pentru a-şi proteja tânărul fiu de orice rău, nu putea exista o soartă mai rea decât scăparea din leagănul cosmic al Sith.

— Ştii de ce fac asta? o întrebase Kressh într-o noapte. Furia lui beată atinsese întreaga casă, inclusiv pe Seelah. Am văzut holocronii – ştiu ce ne aşteaptă dincolo. Fiul meu seamănă cu mine – la fel şi viitorul Sith. Dar numai atâta timp cât suntem aici. Acolo, scuipase el, printre loviturile sângeroase, acolo, viitorul seamănă cu tine.

* * *

Adari Vaal îi spusese odată lui Korsin că Keshiri nu aveau un număr suficient de mare pentru a-şi număra populaţia proprie. Echipajul de pe *Omen* încercase să facă o estimare în primii lor ani pe Kesh, dar găsiseră tot mai multe sate dincolo de orizont. Tetsubal, cu cei optsprezece mii de locuitori Keshiri, fusese unul dintre ultimele oraşe numărate înainte ca Sithul să renunţe în cele din urmă.

Acum renunţaseră din nou. Pereţii oraşului Tetsubal erau plini cu cadavre, făcând imposibilă numărarea lor. Când sosiră pe uvaki în noaptea aceea, Seelah, Korsin şi tovarăşii lor i-au putut vedea de sus pe morţii Keshiri, căzuţi pe drumurile de pământ ca nişte crengi după o furtună. Unii se prăbuşiseră în pragul colibelor lor de lăstari de hejarbo. Era la fel şi în interior, văzură asta curând. Dar nu au văzut deloc supravieţuitori. Dacă mai exista vreunul viu, se ascundeau bine. Optsprezece mii de corpuri erau o presupunere bună. Orice se întâmplase, se întâmplase brusc. O infirmieră căzuse strângându-şi copilul într-o îmbrăţişare fatală. Jgheaburile treceau pe fiecare stradă, hrănite direct din apeduct; mai mulţi Keshiri căzuseră şi se înecaseră chiar lângă găleţile lor din lemn plutitoare. Viu şi singur, Ravilan stătea în oraşul cu porţile încă închise. El menţinuse poziţia în Tetsubal pe tot parcursul serii, care arătase tot mai rea. Korsin se apropie de el imediat ce descălecase de pe uvak.

— A început imediat după ce m-am întâlnit cu contactele mele de aici, spuse Ravilan. Au început să se prăbuşească în restaurante, în pieţe. Apoi a-nceput panica.

— Şi unde *ai fost tu* în tot acest timp?

Ravilan arătă spre cercul oraşului, o piaţă cu un cadran solar mare, ca cel din Tahv. Era cea mai înaltă structură din oraş, în afară de sistemul de scripete, acţionat de uvak, care alimenta apeductul.

— Nu am putut-o găsi pe asistenta pe care îl adusesem cu mine. Am sărit acolo sus ca să o chem şi să supraveghez ceea ce se întâmpla.

— Să supraveghezi, mârâi Seelah. Într-adevăr!

Ravilan expiră supărat.

— Da, încercam să mă feresc! Cine ştie ce boală ar putea purta aceşti Keshiri? Am stat acolo sus ore în şir, uitându-mă la ei cum cădeau. Mi-am chemat uvakul, dar era, de asemenea, mort.

— Duceţi-i pe ai noştri în afara zidurilor, porunci Korsin. Părea tulburat în lumina torţelor. Rupse o bucată de pânză din tunică şi o puse peste gură, fără să-şi dea seama că era ultimul care făcea acest lucru. Se uită la Seelah. Agent biologic?

— Eu... nu pot să-mi dau seama, spus ea.

Munca ei fusese cu cei din Sith, niciodată cu Keshiri. Cine ştie la ce puteau fi susceptibili? Korsin îl trase deoparte pe Gloyd.

— Fiica mea este în Tahv. Asigură-te că se întoarce pe munte, spuse el. *Du-te*!

Houkul, neobişnuit de zdruncinat, o porni rapid spre uvakul său.

— S-ar putea transmite pe cale aeriană, spuse Seelah, mergând ameţită printre cadavre. Asta ar explica cum de i-a afectat pe atât de mulţi, atât de repede. Dar noi nu am fost afectaţi…

Se auzi un strigăt din faţă. Seelah văzu acolo ceea ce descoperise cercetaşul lor sub un alt cadavru: asistenta dispărută a lui Ravilan. Femeia avea vreo patruzeci de ani, ca Seelah. Era om – şi era moartă. Seelah îşi strânse pânza peste faţă.

Proastă, proastă... Sunt o proastă! Este deja prea târziu?

— E destul de târziu, spuse Ravilan, surprinzându-i gândul nepăzit. Se uită la Korsin. Ştii ce trebuie să faci.

Korsin vorbi pe un ton monoton.

— Să ardem oraşul. Desigur, îl vom arde.

— Nu este suficient, căpitane. Trebuie să-i închidem!

— Să închidem pe *cine*? se răsti Seelah.

— Pe Keshiri! Ravilan făcu un semn către cadavrele din jurul lor. Există ceva care îi ucide şi asta ne poate ucide şi pe noi! Trebuie să-i scoatem din viaţa noastră odată pentru totdeauna!

Korsin păru complet uimit. Seelah îl apucă de umăr.

— Nu îl asculta. Cum vom trăi fără ei?

— Ca şi Sith! exclamă Ravilan. Nu asta este calea noastră, Seelah. Ai... *am* devenit prea dependenţi de aceste creaturi. Ei nu sunt Sith.

— Nici *noi* nu *suntem,* după cum cred semenii tăi.

— Nu intra în politică, spuse Ravilan. Uită-te în jur, Seelah! Indiferent ce ar fi asta ar fi trebuit să ne omoare şi pe noi până acum. Dacă nu a făcut-o, ar trebui să o luăm drept ceea ce este. *Un avertisment al părţii întunecate.*

În spatele pânzei, lui Seelah îi căzu falca. Korsin reveni la realitate.

— Aşteaptă, spuse el apucând braţul lui Ravilan. Hai să vorbim despre asta...

Korsin şi Ravilan începură să meargă spre poartă, care chiar şi acum era deschisă de însoţitorii lor. Satul în sine păru să expire, aerul mizerabil trecând prin deschidere. Seelah nu se mişcă, lăsată fără cuvinte de corpurile din jurul ei. Keshiri morţi arătau la fel pentru ea, cu feţele purpurii şi limbile albastre, cu chipurile chinuite de sufocarea agonizantă. Piciorul i se împiedică şi o văzu pe asistenta lui Ravilan. Care era numele ei? *Yilanna? Illyana?* Seelah aflase tot arborele genealogic al femeii în ziua precedentă. De ce nu-şi putea aminti acum numele ei, când femeia era la pământ, înecată cu propria limbă, umflată şi albastră...

Seelah se opri. Îngenunche lângă cadavru, având grijă să nu-l atingă. Scoase *shikkarul* – lama de sticlă pe care Keshiri o pregătiseră pentru ea – şi deschise cu grijă gura femeii. Iat-o, limba un albastru nebunesc, cu vasele de sânge umflate şi sparte. Mai văzuse asta la oameni, îşi aminti ea cu greu...

— Trebuie să mă întorc, spuse Seelah, năvălind prin porţile satului. Trebuie să mă întorc acasă – la spital.

Korsin, care îi îndruma pe oamenii săi în pornirea focului, păru nedumerit.

— Seelah, uită de existenţa vreunui supravieţuitor. *Noi* am supravieţuit. Să sperăm.

Ravilan, încercând fără noroc să-i calmeze pe uvakii adunaţi, pe care Korsin îi adusese în afara zidurilor satului, se uită înapoi alarmat.

— Dacă te gândeşti să duci această boală în sanctuarul nostru...

— Nu, spuse ea. Mă duc singură. Dacă ne-am infectat aici, oricum nu mai contează. Luă frâul unui uvak de la Ravilan şi îi aruncă un zâmbet neentuziasmat. Dar dacă nu suntem infectaţi, este aşa cum ai spus. Este un avertisment.

Korsin o privi plecând şi se întoarse la munca de ardere a satului. Seelah nu se uită în urmă, urcând în noapte. Nu era mult timp. Trebuia să se întâlnească cu întregul ei personal din spital, asistenţii ei cei mai loiali. Şi trebuia să-şi vadă fiul.

* * *

Când se iviră zorii peste Munţii Takara, Tilden Kaah nu o găsi pe Seelah sub duş – oricât de mult simţea ea că are nevoie de unul. Seelah nu dormise deloc. Cu întoarcerea lui Korsin şi Ravilan în toiul nopţii, zona devenise un centru de criză.

Comunicaţiile erau adevărata problemă. Moartea unor Keshiri fără nume stârnise prea puţin Forţa pentru cei cărora oricum nu le păsa de ei. Dar ceea ce urmă stârni o astfel de confuzie în mintea celor din Sith încât chiar şi cei mai experimentaţi vestitori aveau probleme cu transmiterea mesajelor. Korsin avusese grijă când ceruse întoarcerea alor săi din oraşele şi satele Keshiri; până acum, Tahv şi restul marilor oraşe nu auziseră de dezastrul din Tetsubal şi nu voia ca retragerea în masă să-i pună în gardă pe localnici. Cei din Sith fuseseră instruiţi să se îndepărteze în mod normal de contactul cu publicul şi să se îndrepte spre casă.

Ce se întâmplase cu Tetsubal nu lovise încă marile oraşe – dar zborurile de recunoaştere erau încă acolo, verificând zonele înconjurătoare. Până când se auzea vestea în interiorul ţării, toţi cei din Sith vor fi în siguranţă în reduta lor.

Seelah îl văzu pe Korsin de mai multe ori în dimineaţa aceea în timp ce trecea pe acolo. El dorise ca personalul ei să înfiinţeze o zonă de carantină pentru noii veniţi pe munte. Niciun Sith care participase la arderea oraşului Tetsubal nu arăta vreun simptom de boală, dar miza era mare. Seelah avea propriile sarcini în spital şi, de fapt, puţine dintre cadrele sale medicale apăreau în public.

— Lucrăm la problemă, îi spus ea.

Revenind la prânz, Seelah îl văzu pe Ravilan stând cu Korsin şi monitorizând rapoartele. Korsin părea tras la faţă din

cauza lipsei de somn – micuţa sa pufoşenie purpurie nu va mai veni astăzi pentru plimbare! Dar Ravilan, în ciuda experienţelor sale chinuitoare din ziua precedentă, părea revigorat; capul lui chel avea o culoare magenta proaspătă.

— Merge mai bine decât ne temeam, Korsin, spuse Ravilan.

Acum nu mai este *Mare Lord,* observă Seelah. Nici măcar *căpitan.*

— S-au întors toţi oamenii tăi? mormăi Korsin.

— Sunt informat că tocmai au ajuns cu toţii înapoi la grajduri. Nu prea a fost o plimbare de vacanţă, spuse Ravilan, cu tentaculele sale faciale curbându-se uşor, dar mai este mult de muncă. La noile noastre priorităţi.

Seelah ridică privirea. Ar trebui să aibă grijă la ceea ce se întâmplă *acum*.

— Vine un călăreţ!

Vestitorul simţise apropierea uvakului cu mult înainte să apară la orizontul sudic. Cotind direct spre colonadă, călăreţul coborâ jos fiara şi sări pe suprafaţa de piatră. Toţi ochii erau pe noul sosit. Toţi, mai puţin ai lui Seelah.

— Mare Lord, spuse el respirând scurt. S... s-a întâmplat din nou... *în Rabolow!*

Seelah auzi icnetul lui Korsin – dar văzu căscându-se ochii galbeni ai lui Ravilan. Dură doar o secundă înainte ca intendentul să-şi regăsească calmul.

— Rabolow?

— Ăsta este pe Lacurile Ragnos, nu-i aşa? Seelah se uită la Ravilan şi zâmbi cu afectare. Acolo au fost desemnaţi să meargă oamenii tăi ieri, nu-i aşa, Ravilan? În satele de pe Lacurile Ragnos.

El dădu din cap. Fuseseră cu toţii acolo. Ravilan îşi drese gâtul brusc uscat.

— Eu... ar trebui să vorbesc cu asociatul meu care tocmai s-a întors de acolo. Trecu pe lângă Seelah, se întoarse şi se înclină. Eu... chiar trebuie să-i văd. Căpitane.

— Fă-o, spuse Seelah.

Korsin nu spuse nimic, încă uimit de ştirile recente şi de coincidenţă. Îl privi pe Ravilan cum dispărea din vedere, îndreptându-se spre grajduri.

— *Vine un călăreţ!*

Korsin ridică privirea. Seelah aproape crezu că îi era frică, frică de ştirile pe care le va aduce călăreţul. Primi veste despre un alt oraş cu morţi, pe un alt lac aparţinând de Ragnos. Un alt călăreţ aduse veşti despre un al treilea. Şi al patrulea. O sută de mii de Keshiri, morţi. Korsin căscă ochii.

— Are ceva de-a face cu lacurile? Cu acele – ce erau – alge ale lui Ravilan?

Seelah îşi încrucişă braţele şi se uită direct la Korsin, care stătea aplecat şi aproape la aceeaşi înălţime cu ea. Fu tentată să prelungească momentul...

...dar mai avea de lucru. Îl chemă pe Tilden Kaah. Ajutorul ei îngrijorat apăru din direcţia spitalului, ducând un recipient mic. Ea îl luă şi îi făcu semn să plece.

— Ştii ce este asta, Korsin?

Korsin întoarse flaconul gol în mână.

— Silicat de cianogen?

Era din magaziile ei medicale de pe *Omen* – şi, de asemenea, din proviziile pe care Ravilan le păstra pentru a avea grijă de creaturile lui. În forma sa solidă, explică ea, era folosit ca agent de cauterizare de către vindecătorii care lucrau cu Massassii. Îl văzuse folosit de mai multe ori în serviciul lui Ludo Kressh. Nimic mai slab nu putea afecta pieile acelor sălbatici.

— Este destul de periculos şi singur, spuse ea. Însă dacă intră umezeala în el, i se rup legăturile şi se intensifică o mie de ori. O particulă pe miliard ar putea face orice.

Sprâncenele stufoase ale lui Korsin se ridicară.

— Ce... ce ar putea face într-un corp de apă? *Sau într-un apeduct?*

Seelah îşi stăpâni ferm mâinile şi se uită direct în ochii lui.

— *Tetsubal.*

Ea îi explică povestea din spatele morţii brancardierului secţiei sale. Beefy Gorem fusese detaşat în echipa lui Ravilan pentru a-i ajuta să ajungă la ceea ce mai rămăsese în secţiunile zdrobite din *Omen.* Se pare că atinsese o placă de punte pătată, din zona de îngrijire a Massassilor şi murise afară, la scurt timp după ce se spălase pe mâini. Moartea nu fusese instantanee, dar victima nu avusese prea multe şanse.

— Ravilan trebuie să fi văzut moartea lui Gorem, spuse ea, şi şi-a dat seama că avea o armă împotriva Keshiri.

O armă care l-ar putea forţa pe Korsin şi pe restul oamenilor să uite de ideea de a construi pe această lume – şi să revină la ideea părăsirii ei. Şi acum fiecare oraş pe care membrii celor Cincizeci şi Şapte îl vizitaseră în ziua precedentă murise la fel fel ca Tetsubal. Korsin se răsuci şi îşi spulberă scaunul de punte de o coloană de marmură. Nu folosise Forţa. Nu avea nevoie.

— *De ce ar face asta?* O apucă pe Seelah de mână. De ce ar face-o, când este atât de evident că poate duce la el? Cât de prost – cât de *disperat* ar trebui să fie?

— Da, spuse Seelah, încolăcindu-se în jurul lui. Cât de disperaţi *ar trebui* să fie?

Korsin se uită la soare, care acum bătea pe munte. Eliberând-o, se uită la feţele celorlalţi consilieri ai săi, toţi aşteptând şi întrebându-se despre ce era vorba.

— Aduceţi-i pe toţi ceilalţi, spuse el. Spuneţi-le că este timpul.

Capitolul 4

Seelah se hotărâse deja să-l părăsească pe Ludo Kressh dinainte ca el să-i execute familia. O făcuse pentru ceva banal; glezna lui fusese rănită într-o bătălie şi ea nu reuşise să-i oprească infecţia. El îi ucisese tatăl în prima noapte, iar puterea lui asupra ei scăzuse considerabil după aceea. Seelah găsi o şansă de plecare câteva zile mai târziu, când una dintre echipele miniere ale lui Sadow oprise pe Rhelg pentru a alimenta. Oricum, la acea vreme, ea nu mai avea pe nimeni.

Devore Korsin fusese scăparea ei. Ea îi văzuse imaturitatea şi nesăbuinţa, dar mai văzuse acolo şi altceva cu care putea să se descurce. Şi el se chinuia cu nişte lanţuri invizibile, care îi limitau ambiţia. Putea fi aliatul ei. Şi în serviciul lui Sadow, cel puţin, se puteau întâmpla multe – atât timp cât Devore nu greşea.

Şi dacă o făcea, ei bine, mai rămânea fiul lor...

* * *

Săbiile de lumină se ciocniseră în noaptea aceea pe munte – dar nu în piaţa principală. Acum Seelah umbla calmă de-a lungul coloanelor întunecate, împodobite cu decoraţiuni noi: capetele cu tentacule ale celor Cincizeci şi şapte, aşezate la intervale regulate. Iat-o, acolo, pe tânăra santinelă din turn, prinsă în capcană şi ucisă. Nu-şi abandonase niciodată postul. La dreapta era Hestus, traducătorul; Seelah se implicase personal în eliminarea sa. Korsin spusese că se vor întoarce în dimineaţa aceea la Hestus pentru a-i scoate implanturile cibernetice. Cine ştie, putea exista acolo ceva pe care să-l poată folosi.

Îi putea simţi pe Korsin şi pe locotenenţii săi principali, acum dincolo de zidul exterior, împingând pe restul celor rămaşi către o ultimă luptă lângă prăpastia unde aproape că îşi aflase sfârşitul *Omen*. Nu exista milă; putea să-l vadă pe Korsin aruncând în prăpastie pe oricine se preda. *Ei bine, are experienţă la asta.*

Silozul de piatră al stăpânului grajdului se profilă în faţa ei. Staulele uvakilor se întindeau în toate direcţiile din acest punct central, unde asistenţii Keshiri spălau fiarele alea împuţite. Keshiri erau plecaţi în seara asta, văzu ea când intră în camera rotundă. În centru, urmărit din umbră doar de un singur paznic, atârna corpul schilodit, dar viu, al lui Ravilan. Frânghii puternice din fibră ţesută de Keshiri îi legau braţele deschise de cornişe înalte, pe ambele părţi ale structurii. Aranjamentul fusese conceput pentru a-i împiedica pe uvaki să fugă în timpul băilor.

Acum făcea acelaşi lucru şi pentru Ravilan, picioarele lui bălăngănindu-se la doar câţiva centimetri deasupra solului. Seelah se dădu înapoi în timp ce un şuvoi de apă se revărsă din fantele înalte din turn, înecând prizonierul.

Şuvoiul se opri după un minut, dar trecu mai mult timp până când obositul Ravilan observă prezenţa vizitatorului său.

— Au murit cu toţii, se înecă el. Corect?

— Au murit cu toţii, spuse ea, păşind în faţa lui. Tu eşti ultimul.

Ravilan fusese prins mai devreme, piciorul lui rănit trădându-l odată pentru totdeauna. Ravilan clătină din cap.

— Am făcut-o o singură dată, spuse el, hârâind din gât. În Tetsubal. Celelalte oraşe... nu ştiu. Nu am planificat niciodată...

— ...pentru *mine*, spus Seelah.

Fusese surprinzător de uşor, odată ce îşi dăduse seama de trucul lui Ravilan din Tetsubal. Singura problemă fusese timpul. Revenise în refugiul montan noaptea şi îşi chemă asistenţii cei mai de încredere din secţie. Curând după miezul nopţii, slujitorii ei erau în aer, propulsându-şi creaturile spre oraşele de pe lacurile din sud, pe care oamenii lui Ravilan fuseseră instruiţi să le viziteze cu o zi înainte. Secţia ei avea singura cealaltă sursă de silicat de cianogen care mai rămăsese; acum era în fântânile şi apeductele din oraşele lacurilor – şi în trupurile morţilor Keshiri. Timpul fusese elementul cheie – dar fusese ajutată să coordoneze totul.

— T-Tu ai făcut asta? tuşi Ravilan şi reuşi să chicotească slab. Cred că a fost prima dată când ţi-a plăcut una dintre ideile mele.

— Mi-am făcut treaba.

Rânjetul mototolit al lui Ravilan dispăru.

— Ce treabă? *Genocidul?*

— Îţi pasă de Keshiri *acum*?

— Ştii despre ce vorbesc! se încordă Ravilan în legături. Despre oamenii mei!

Seelah îşi dădu ochii peste cap.

— Tot ce s-a întâmplat aici s-ar fi întâmplat şi în Imperiu în cele din urmă. Ştii cum merg lucrurile. În a cui mişcare ai fost, oricum?

— Nu asta a vrut Naga Sadow, râse Ravilan. Sadow aprecia puterea acolo unde o vedea. Preţuia şi vechiul şi noul. El *ne-a* preţuit...

Ea dădu din cap către gardian şi un alt şuvoi zdrobitor de apă îl lovi pe Ravilan. Îi trebui şi mai mult timp să-şi revină.

— Ar fi putut funcţiona, se înecă el. *Am* fi putut lucra... împreună, ca Sithul şi Jedii renegaţi de odinioară. Dacă ar fi trăit copiii noştri – copiii *mei*...

Ravilan ridică privirea, cu apa curgând de pe faţa lui trasă.

— Tu.

Seelah îşi fixă tăcută privirea pe jgheaburile, încă picurânde, de lângă tavan.

— *Tu,* repetă el, mai tare. Ai condus creşa. Tu şi oamenii tăi.

Faţa lui se contorsionă într-un ţipăt de agonie. Viitorul poporului său fusese deja decis, cu mult timp înainte.

— Ce ai făcut? *Ce ne-ai făcut?*

— Nimic mai mult decât ceea ce ne-aţi fi făcut voi nouă, în cele din urmă. Păşi spre umbră, lângă paznic. Noi nu suntem Sithul vostru. Suntem ceva nou, o şansă de a face totul cum trebuie. *Un nou trib.*

— Tinerii – sugarii! Deprimat, Ravilan gemu. Ce... Ce fel de mamă *eşti* tu?

— Mama unui popor, spuse ea, privind spre gardianul din umbră. Acum, fiule.

Paznicul păşi înainte – şi Ravilan recunoscu forma animalică a lui Jariad Korsin venind spre el, având sub părul negru faţa aceea cu ochi sălbatici ca a tatălui său. Adolescentul sări la prizonier, mânuind fără remuşcări o lamă vibratorie zimţată. În cele din urmă, îşi scoase sabia laser şi îl tăie pe Ravilan într-o sclipire violentă de stacojiu.

— Ai schimbat lumea astăzi, spuse Seelah, apropiindu-se de fiul şi aliatul ei.

El fusese cheia coordonării gambitului din noaptea anterioară, ducându-i pe complici acolo unde trebuiau să meargă. Fusese corect ca el să fie cel care face asta.

Băiatul gâfâi, privind în jos spre victima sa.

— Nu el este cel pe care vreau să-l omor.

— Ai răbdare, spuse Seelah mângâindu-i părul. *Eu am avut.*

* * *

Tilden Kaah mergea liniştit pe drumurile întunecate din Tahv, pavate recent cu piatră. Cei din Sith trimiseseră acasă ajutoarele Keshiri în dimineaţa aceea, devreme, când începuseră problemele; fusese unul dintre ultimii care plecaseră. Străzile, de obicei pline de veselie chiar şi la ora aceea, erau alarmant de nemişcate.

Văzu doar un membru de vârstă mijlocie al Neshtovarului care stătea la o intersecţie; fiind lăsat fără uvakul său acum mulţi ani, faţa sa părea plictisită.

Tilden dădu din cap către păzitor şi intră într-o piaţă de lângă unul dintre numeroasele apeducte ale satului. Şuvoaiele de apă proaspătă de munte cădeau din jgheaburi în albiile lungi, o prezenţă răcoritoare în ceea ce devenise o noapte prea fierbinte. Ajuns în faţa unui zid de apă, Tilden îmbrăcă roba pe care o purta, îşi ridică gluga şi păşi în ploaie. Sau, mai degrabă, prin ea.

Tilden merse, cu picăturile căzând de pe el, pe coridorul întunecat care ducea adânc în structura de piatră. Urmă vocile tăcute de la capătul pasajului. Nu era nicio lumină – dar era viaţă. Tilden auzi vorbe agonizante în timp ce se apropia: începuseră să sosească veştile oribile din sud.

— Superstiţioşii Keshiri ar fi trebuit probabil să absoarbă groaza în linişte, spuse o voce din umbră. Cei din Sith vor da vina pe *Distrugători* pentru morţile în masă

— S-a făcut, vorbi Tilden către întuneric. Seelah i-a scăpat pe *Cei născuţi în Ceruri* de cei Cincizeci şi Şapte. Dintre oamenii care nu sunt ca ei, a mai rămas doar bărbatul accidentat, Gloyd.

— Seelah nu te suspectează? răspunse o voce aspră, feminină, din întuneric. *Nu-ţi citeşte mintea*?

— Nu crede că merit. Şi eu nu vorbesc decât despre vechile legende. Mă consideră un prost.

— Nu poate deosebi marii noştri învăţaţi de proşti, spuse o voce masculină.

— Niciunul dintre ei nu poate, spuse altul. Bun. Să continuăm aşa. Seelah ne-a făcut o favoare, reducând numărul lor. S-ar putea să facă mai multe.

Apăru o lumină orbitoare în timp când un bătrân Keshiri aprinse un felinar. Erau mai mulţi Keshiri acolo, strânşi în spaţiul îngust – atenţia lor nu era îndreptată spre Tilden, ci pe silueta care păşea din umbrele din spatele lui. Tilden se întoarse recunoscând-o pe femeia care i se adresase prima.

— Rămâi puternic, Tilden Kaah. Cu ajutorul tău – şi cu ajutorul tuturor celor de aici – Keshiri vor termina treaba.

Furia sclipi în ochii lui Adari Vaal.

— Am adus această ciumă asupra noastră. *Şi eu îi voi pune capăt*.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă.

Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i

în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă

ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui

Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

